

ÇUBUKÇU VE YANDAŞLARINA AÇIK MEKTUP

(Ümmet Gazetesi'nin 17 Aralık 1992 tarihli nüshasında Çubukçu'ya verilen cevap, genelde aynı mahiyette olduğundan burada da aynen tekrar edilmiştir.)

Birinci mukaddime:

Laiklik ve din:

Din; Allah tarafından gönderilen bir kanundur. İnsanın; iman, badet, muamelat ve ceza işlerini içine alır. Yani, insanın her türlü fikir, amel, münasebet ve işlediği suçlar hakkında hüküm ve müeyyideler getiren bir müessesedir. Şumul sahası, insan hayatıdır. Kur'an'ın beyanıyla insan, her türlü söz, fiil ve hareketlerinden mes'uldür. Ve bunun bir istisnası yoktur. „Din işi, dünya işi“ diye bir ayırım yapamazsınız. Böyle bir ayırım yapma; cahillerin, münafıkların, kââfirlerin işidir ve onların adetidir. Bunlara bir isim vermek gerekirse, laik kafalı demek gerekir. „Bunlara göre, Allah, kanunları ikiye ayırmıştır; dinle ilgili işlerin kanunları bana, dünya işleriyle ilgili kanunlar size aittir.“ İşte laik kafallılar böyle düşünür ve böyle söylerler! Delil ve mesned yok tabii!

Acaba gerçek de böyle mi? Asla! Hiç de öyle değil; tek delil bulamazlar! Zira, dini devletten ayırma, söylediğimiz gibi, cahillerin, münafıkların ve kâfirlerin işidir. Yani, onlara, bu kabil sözleri söyleten cahillikleridir. Aslında bunların hepsi kâfir olmuştur; cenazeleri bile kılınmaz! Bir başka ifade ile; laik kafalının kalbinde ne din vardır ve ne de iman; bunlar, fasıkların, zalimlerin, kâfirlerin ta kendileridir.

Din, tarihte de böyledir:

Allah'ın peygamberleri vasıtasıyla gönderdiği dinde ibadetle siyaseti, dünya işleriyle devlet işlerini birbirinden ayırmak mümkün değildir. Bunlar etle kemik gibi veya ruhla beden gibi birbirini tamamlayan iki unsurdur. Bu itibarladır ki, dini devletten ayırdığınız takdirde din, devletsiz kalır, devlet de dinsiz olur. Ve neticede şunu kesinlikle söylüyor ve fetva mahiyetinde ilan ediyoruz ki, kemalist devlet kâfir bir devlettir. Ve onu savunanlar da birer kâfirdir ve aynı zamanda mürteddir ve irtidad hükmüne tabidirler.

Laiklik kâfirliktir:

Bütün peygamberlerin tebliğ ettikleri ve bu arada Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın tebliğ ettikleri din ve şeriat'larda da laiklik dinsizliktir, yani laikliğin dinsizlik olduğu sadece Kur'an ayetlerinde değil, İncil'de de Tevrat'ta da ve diğer semavî kitaplarda da vardır.

Açık oturum:

Geçenlerde televizyon ekrânlarında bir açık oturum yaptılar. Bunların hepsi laik kafalı ve şeriat düşmanı! Ve hele içlerinde biri vardı. Kelimenin tam manasıyla

iki yüzlü ve münafık! Biz, fakültede iken o, asistandı. Birkaç sefer kendisini uyarmıştım! Fakat o zaman bu kadar kendini kaybetmemişti. Fakat, şimdi görüyorum ki, kendini tamamen kaybetmiş, hem dall ve hem mudil olmuş; fetva veriyor, ictihad yapıyor ve ahkâm kesiyor!.. Bu adamın adı: İbrahim Agâh Çubukçu!

Yaptığı gaflar ve devirdiği çamlar:

1- Haham ve papazların Tevrat ve İncil ayetlerini, efendilerini memnun etmek için tahrif ve tebdil ettikleri gibi, Çubukçu da kemalist efendilerini hoşnut etmek için hadisleri tahrif etmiştir.

Lafzını tahrif etmiş; hadisin metninde „Ahiret“ kelimesi olmadığı halde kendi kafasına göre ve maksadına uysun diye böyle bir kelime ilave etmiştir ve bu suretle cehennemde yerini hazırlamıştır. Hadisin metni

= Entüm a'lemü bi emri dünyaküm“ şeklindedir. Çubukçu: „Dünya işlerini kendi bilgi ve tecrübelerinize göre yürütün. Ama ahiret hakkında bir şeyler söylersem tutunuz!“ şeklinde söylüyor. Görüldüğü üzere hadisin metninde

= ahiret“ kelimesi yoktur. İşte bu, bir tahriftir ve yahudi hahamlarından ve hıristiyan papazlarından kalma bir tahriftir, bir müfsitliktir.

2- Çubukçu, mezkur hadisin manası üzerinde de oynamıştır. Hem bir kaç yönden:

a) „Emir“ kelimesini „Hüküm ve kanun“ manasına almıştır ki, hiç de öyle değildir! Oradaki „Emr“ iş manasınadır; dünya işleri demektir, yoksa dünya işlerinin tabii oldukları ve bağlı buldukları dünya hükmü ve dünya kanunları manasına değildir. Fakat „laiklik“ denince anlaşılan mana, dünya işlerinin yapılaş şekli değil, bağlı bulunduğu hükümdür. Yani, kanunda o işi yapmanın caiz olup olmama meselesidir. Mevzuu biraz daha açalım: Tarlayı sürme bir iştir, sulama bir iştir, tarladaki ekini biçme bir iştir, meyveleri ve hurmaları budama bir iştir, duvar yapma, bina yapma, araba yapma, yazı yazma, araba sürme birer dünya ve teknik işleridir. Ve bunlar aynı zamanda birer ihtisas ve birer eğitim işidir. Herkes ziraatçılık yapamaz, herkes marangozluk yapamaz, herkes saat yapamaz ve herkes meyve ağaçlarını budayamaz, herkes ekme pişiremez, herkes helva pişiremez... Binaenaleyh „Her işi ehline verme“ bir kaide olmuştur. „Eğer bilmiyorsanız ehlinde sorun!“ Kur'an'ın bir beyanı olduğu gibi, „İşler nâ ehil kişilere teslim edildiği zaman kıyameti gözle!“ bir hadis mealidir.

İş ve bağlı bulunduğu hüküm:

Demek oluyor ki, dünya işleri dendiği zaman ikiye ayıracaksınız. Bunlardan biri işin bizzat yapılaş, diğeri

de o işin kanunda ve şeriat'taki yeri ve hükmü; yani o işi yapma helal mı-haram mı, caiz mi, değil mi, mekruh mu, değil mi?.. şeklindeki değerlendirmesi.

Bu itibarladır ki; duvar işini duvarcıya, sıva işini sıvacıya, ayakkabı işini ayakkabıcıya, elbise dikme işini terziye, saat yapma işini saatçıya, yüzük yapma işini kuyumcuya, üzüm ve hurma budama işini bahçıvana vereceksiniz ama, bütün bunların kanun ve hükümlerini Kur'an'a, Peygamber'e, müftüye soracaksınız, keza içki içme bir iştir, adam öldürme bir iştir, zina etme bir iştir, faiz alma bir iştir, hırsızlık yapma bir iştir, kadınların baş açık gezmeleri bir iştir ve bütün bunların bağlı buldukları kanunlar ise birer hükümdür. Kimden soracaksınız? Yine şeriat'tan, fetvadandır! Neden? Çünkü bütün bu hükümler din işidir.

Hadisin vürud sebebi:

Allah Resulü (s.a.v.), Medine'de Medineliler'in bağlarını budadıklarını görmüştü. „Budamasanız daha iyi olur“ demişti. Onlar da öyle bıraktılar. O sene hurmalar iyi olmadı. Sebebini sordu. Onlar da „Sen emrettin, biz de budamadık!“ dediler. İşte bunun üzerine Allah Resulü „Siz dünya işlerini daha iyi bilirsiniz!“ diye buyurdu.

Hülâsa:

İşlerin yapımı her ne kadar dünya işi ise de o işlerin bağlı buldukları hükümler ve kanunlar din işleridir. Hadiste geçen „İş“ tabiri işin yapıyla tekniğiyle ilgilidir. Ve, „Siz dünya işlerini daha iyi bilirsiniz!“ derken, Peygamber işte bu manayı, yani teknik işlerini kastedmektedir.

Bütün bu izahatlardan anlaşılmalıdır ki, bu hadis-i şerif'ten laiklik adına ne Çubukçu bir şey çıkarabilir ve ne de laik kafalılar Çubukçu'dan umduklarını bulabilirler! Çubukçu da havasını almış, laik kafalılar da!

3- Mahmut Şeltut ve benzerleri:

Çubukçu; Kur'an ve sünnet'e iftira ettiği gibi, aynı zamanda ilim adamlarına iftira etmekten de çekinmemiştir. Çünkü ilim adamları, laikliğin İslam diniyle bağdaşamayacağını eserlerinde delilleriyle isbat etmekte ve ortaya koymaktadırlar. „İslam Anayasası“ isimli kitabımızın birinci bölümünü, zahmet edip gözden geçirecek olursa, Mahmut Şeltut'un da ve daha nice ilim adamlarının da kendisini tekzip etmekte olduklarını görecekler ve yandaşlarına da mâlumat vereceklerdir.

Din ve hürriyet:

Laik kafalıların yanıldıkları fahiş hatalardan biri de din hürriyetidir. Onlar derler ki, „İnsanoğlu, herhangi bir dini seçmede hürdür; isterse o veya bu dini seçer veya dinlerden hiç birini seçmez de öyle dinsiz yaşar!..“

Din mevzuunda böyle bir seçme hürriyetine bir gayri müslim sahip olursa da bir müslüman asla! Zira bir müslüman bilir ve inanır ki, insanoğlunun yaratılış gayesi, yaratana kul olması, O'na ibadet ve ubudiyyette bulunmasıdır. İbadet ve ubudiyyette bulunmasının ölçüsünü de din verir. Çünkü o, yine bilir ve inanır ki, din bunun için gelmiş, Peygamber bunun için gönderilmiştir. Bu itibarla insan, iki mecburiyet karşısındadır. Bunlardan biri ibadet ve ubudiyyet mecburiyeti, diğeri de ibadet ve ubudiyyetini, dinin

emir ve kaidelerine göre yerine getirme mecburiyeti. Kur'an ve sünnet incelendiği zaman bu iki mecburiyet kendini göstereceği gibi, akıl ve ilim de bu iki mecburiyetin varlığını isbat etmektedir. Aksini düşünenler, ya Kur'an ve sünnet'ten habersizdirler ya da kötü niyetlidirler. Bir üçüncü şık daha var ki, o da ahmakların ta kendileridir!..

O halde, iki mecburiyet karşısında bulunan bir insanda hürriyetten, din hürriyetinden söz edilemez. Yani, insan, bazı hususlarda birbirlerine karşı hürse de Allah'a karşı onda hürriyet diye birşey yoktur. Kur'an şöyle der:

„İnanmış herhangi bir erkek için ve inanmış herhangi bir kadın için, Allah ve Resulü bir karar verdi mi artık onlar için (o kararı kabul veya reddetmede) herhangi bir muhayyerlikleri yoktur (yani hür değildirler.) Kim Allah ve Resulü'ne karşı isyan ederse şübesiz ki, o uzak bir sapıklıkla sapmıştır.“ (Ahzab, 36) Kassas Suresi'nin 68.-70. ayetleri de şu mealde:

„Rabb'in, dilediğini yaratır ve seçer; onlarda muhayyerlik (seçme) yoktur. Allah, onların ortak koşmalarından münezzehtir, yücedir. Rabb'in onların göğüslerinin saklamakta olduklarını da açığa vurmakta olduklarını da bilir. O, Allah'tır, kendisinden başka ilah yoktur. Önünde de sonunda hamd O'nundur. Hüküm de (kanun koyma da) O'nundur. Ve O'na döndürüleceksiniz.“

Demek oluyor ki, laiklik, hürriyet yönünden de dinle bağdaşmaz. Bağdaştırmaya kalkışanlar, yukarıda da kaydettiğim gibi, ya dini bilmiyorlar ya da ahmaktırlar!..

Yazımız tenkide açıktır ve şeriat'ın karşısında boynumuz kıldan incedir. Hatalı olduğumuz takdirde derhal yazımızı geri çeker, tevbe-istiğfar eder ve özür dileriz!..

Demek oluyor ki, laik kafalılar ve bu arada Çubukçu'ları;

- 1- Semavî dinler,
- 2- Ve bu arada İslam Dini, Kur'an,
- 3- İlim adamları,

yalanlamakta ve tel'in etmektedir.

İkinci mukaddime:

„Ve işte biz onu, Arapça bir hüküm olarak indirdik. Eğer sana gelen bu ilimden sonra, onların sözlerine uyarsan, artık senin için Allah'tan ne bir dost ve ne de bir koruyucu yoktur.

Andolsun, biz senden önce de peygamberler gönderdik, onlara da eşler ve çocuklar verdik. Allah'ın izni olmadan hiçbir peygamber bir ayet getiremezdi. Her sürenin bir kitabı vardır.

Allah dilediğini siler, dilediğini bırakır. Kitapların anası O'nun yanındadır.

Onlara vaad ettiklerimizin bir kısmını sana göstersek de seni vefat ettirsek de sana düşen sadece duyurmaktır. Hesab görmek de bize düşer.

Görmediler mi biz, arza gelip onu uçlarından nasıl eksiltiyoruz? Hüküm veren Allah'tır. O'nun hükmünün arkasına düşüp onu geri çevirecek

yoktur. O hesabı çabuk görendir.

Onlardan öncekiler de hile yapmıştı. Fakat bütün tuzaklar Allah'ındır. Her şahsın ne yaptığını bilir. Kâfirler de bu yurdun sonu kimindir, elbette bilecekler." (Ra'd, 37-42)

Birinci ayette üç mesele var:

- 1- Kur'an'ın getirdiği hükümler Arapça'dır,
- 2- Kur'an'ın getirdiği hükümler ilimdir, ilimden ibarettir, ona ters düşenler ise, heva ve hevestir, cehalettir,
- 3- Kur'an hükümlerini bırakıp da beşerî hükümlere tabi olmak insanı hüsrana götürür. Böyleleri için ne bir dost vardır ve ne de bir koruyucu!

İkinci ayette dört mesele var:

- 1- Daha önce de peygamberler gönderilmiştir,
- 2- Onların da zevce ve zürriyetleri vardır,
- 3- Allah'ın izni olmadıkça hiçbirisi ne bir ayet getirebilir ve ne de bir mucize!

Üçüncü ayette iki mesele var:

- 1- Allah, dilediğini siler, dilediğini sabit kılar; yani herşey O'nun elindedir,
- 2- Ana kitab O'nun yanındadır.

Dördüncü ayette dört mesele var:

- 1- Kâfirlere vaad edilen azabın bir kısmı, Peygamber daha hayatta iken gösterilir,
- 2- Bir kısmı da öldükten sonra gösterilecek,
- 3- Peygamber'e düşen tebliğdir,
- 4- Hesab sorma Allah'a aittir.

Beşinci ayette üç mesele var:

- 1- Allah, kudret ve ilmiyle arza yaklaşmakta ve onu çevresinden eksiltmekte,
- 2- Hüküm veren Allah'tır. O'nun hükmünün peşine düşüp hükmünü değiştirecek yoktur,
- 3- O'nun hesabı pek çabuktur.

Altıncı ayette üç mesele var:

- 1- Daha önce gelen milletler de gönderilen hükümleri ortadan kaldırmak için hile ve plan yapmışlardı. Halbuki planların tümü Allah'a aittir,
- 2- Her şahsın ne yapacağını Allah bilir. Kâfirler de, bu yurdun sonu kimindir, elbette bileceklerdir.

Biz buraya kadar surenin altı ayetinin mealini ve tahlilini kaydettik. Siz de Necib'in yazdığı ve fikir yürüttüğü yazının 2. paragrafından (zaman içindeki değişikliğe işaret olunmuştur) cümlesine kadar bir daha okuyun; Allame (!) Necib'in, laikliğine nasıl bir dayanak bulacağını hep birlikte ve hatta dünyanın gözleri önünde görelim ve kendisine birkaç sual soralım:

1- Gerçekten Ra'd Suresi'nin 39., bazılarında 38. ya da 40. ayetinin son tercümesinde „Her devrin kitabı vardır“ ibaresi yer alır, diyor.

a) Üç ayet numarası zikrediyor. O cümle, bunların hangisinin sonunda yer almakta?

b) Bu şekilde tereddütlü kaydetmenin kendisince mânası nedir?

c) Eski yorumcularla yeni yorumcuları ayıran zaman sınırı hangisidir? Bir iki örnek verebilir mi?

d) Eski yorumcularının zamanlarının inanışı ne imiş?

e) „Kitap kelimesine iki yorum getirilmiştir“

diyor. Bu iki mana ve bu iki yorum arasındaki münasebet, belagat yönünden hangisine girer?

f) Kelimedeki o iki mana çatıştığında hangisi tercih edilir?

g) Mecelle'nin 39. maddesi şeriat'ın hangi hükümlerine yöneliktir ve bu cümle o maddeye nasıl dayanak olmuştur? Ve hangi ilim adamları bu dayanağı yapmıştır? Birkaç isim verebilirler mi?

h) Kitap kelimesi kaç şekilde yorumlanmıştır ve böyle muhtemel kelimelerin, nassın karşısındaki hükmü nedir?

i) Zahir, nass, müfesser ve muhkem lafızlar çeliştiğinde hangileri tercih edilir? Ve bu arada, manaya delalet eden nazmın kısımlarının sayısı 768'e balığ olmaktadır. Taksim şekli nasıl olmuştur?

k) „Yemhu ve yeşâü“ fiillerinin faileri kim? Ve bu fiillerin laikliğe işaretleri nasıldır?

l) Beşinci ayet; ikinci ve üçüncü maddeleriyle, ibareten ve işaretten hangi hükümler ifade etmektedirler? Ve bu arada „La muakkibe“ kelimesinin manasıyla Necib'in „Kitap“ kelimesinin yorumu arasında nasıl bir durum mevcuttur?

m) Nesih nedir; târifi, nesihin cereyan ettiği hükümler ve mevzular, nesih hangi devirlerde olmuştur?

n) Peygamber'in hayatında değişen ayetlerin sadece dünya işleriyle ilgili olduğunu söyleyen din bilginlerinin kimler olduğunu söyleyebilir mi?

o) „Her yüzyılın bir anlamı ve her yüzyılın bir sözü vardır“ diye bir hadis naklediyor. Rivayet ettiği bu hadisin asıl metnini ve asıl kaynağını vermesi gerekmektedir.

p) „Akıl ve nakil çeliştiğinde akıl tercih edilir“ kaidesi doğrudur. Ama hangi akıl? Necib'in veya Çubukçu'nun akli mi veya bunların hampalığını yaptığı şeriat düşmanı; İslam'ın temelini (98) bomba koyan Selanikli Kemal'in akli mi?

Hz. Ömer'in iki uygulaması:

Bunlardan birincisi Hz. Ömer'in, isimleri zekât alanlar arasında geçtikleri halde böylelerine zekât vermemesidir. Laik kafalılar, Hz. Ömer'in bu icraatından da kendi namlarına bir pay çıkaramazlar. Çünkü, Hz. Ömer, bir vacibi kaldırıp, bir nassı değiştirmemiştir; o, kendisine verilen bir yetkiyi kullanmıştır. Şöyle ki:

„Sadakalar (zekâtlar), Allah'tan bir farz olarak fakirlere, düşkünlere, onlar üzerinde çalışan (zekât toplayan) memurlara, müellefey-i kuluba, kölelik altında bulunanlara, borçlulara, Allah yoluna ve yolcuya mahsustur. Allah bilendir, hikmet sahibidir.“ (Tevbe, 60)

Ayetin başındaki hasr edatı:

Hasır edatı (innema), kendilerine zekât verilenlerin, bu sekiz sınıf insanın içinde olmasının şart olduğunu ifade ederse de aynı zamanda farz olduğunu (ve bir hak olduğunu) ifade etmez; cevazını ifade eder. Yani zekât veren, gerek şahıs olsun ve gerekse devlet reisi olsun, bazı tercih sebeplerini göz önüne alarak bir kısmına vermeyebilir, vermemesi de caizdir. İşte Hz. Ömer'in, müellefe-i kuluba zekât vermemesi bu

kabildendir. Yani, cahil-cühelanın anladığı gibi nassı değiştirmiş değil, nassın kendisine tanıdığı yetkiye dayanmıştır. Nitekim: kaynak teşkil eden fıkıh ve tefsir kitaplarımız da bu istikamettedir.

Mâl-i ganimetler:

Bir belde İslam mücahidleri tarafından fethedildiği zaman, elde edilen mal ve mülklerin hükmü hususunda devlet reisi muhayyerdur; isterse elde edilen topraklara el sürmez; asıl sahiplerine bırakır. Kendilerinden cizye, arazilerinden harac alır. İsterse mal ve mülklerine el kor, erkeklerini köle, kadınlarını cariyeye yapar. Ve bütün bunları gaziler arasında pay eder. Ve bu arada Halife Ömer'in yaptığı gibi, istişareden sonra araziye, gelecek nesillerin de istifade etmeleri için vakıf yapar. Bu da caizdir. Ve bu aynı zamanda nasları, zamanın şartlarına göre değiştirme değil, nasların kendisine tanıdığı yetkiyi kullanmadır.

Bir belde İslam mücahidleri tarafından fethedildiği zaman, elde edilen mal ve mülklerin hükmü nedir? Bu suale bir de Ömer N. Bilmen'in „Hukuk-i İslamiyye Istılahat-i Fıkhiyye Kamusun“dan cevap verelim:

„Harbilere ait bir belde, İslâm mücahidleri tarafından ele geçirildiği takdirde devlet reisi muhayyerdur; isterse o beldeyi gayri müslim ehali elinde bırakır, kendilerinden cizye, arazilerinden haraç alır. Nitekim Ömer b. Hattab Hazretleri, sevad-ı Irak hakkında böyle yapmıştır. Ve dilerse o ehaliyi çıkarıp yerlerine gayr-i müslim başka bir ehali iskân eder. Veya o araziye mücahidler arasında taksim eder. Nitekim Resul-i Ekrem (s.a.v.) Efendimiz Hazretleri, Hayber arazisini böyle yapmıştı. Veyahut da kısmen mücahitlere verir, kısmen de Beyt'ül-mal'in masraflarına karşılık olarak İslam hükümeti adına ibka eder. Mamafih, devlet reisi dilerse o belde arazisini ne mücahidler arasında ve ne de başkaları arasında taksim etmeyip ilel'ebed bütün müslümanlar adına muhafaza eder...“ (Cilt: 3, s: 393)

Hz. Ömer'in, bahis mevzuu arazi hakkındaki icraatı, bu son şekil olmuştur. Ve burada Halife, kendi selahiyetini kullanmıştır, sabit bir nassın hükmünü değiştirip yerine başka bir hüküm getirmemiştir.

Ayet mealen şöyle:

„**Eğer Allah'a ve (hak ile batılın) ayrılma gününde, o iki topluluğun karşılaştığı günde kulumuza indirdiğimiz ayetlere inanıyorsanız, bilin ki, ganimet aldığınız şeylerin beşte biri Allah'a, Resulü'ne, akrabalığı bulunanlara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Allah herşeye kadirdir.**“ (Enfal, 41)

Mâl-i ganimet hakkında nazil olan ayet işte bu. Bir de Haşır suresinde birkaç ayet-i celile. Fakat bunlar daha çok „Fey“ hakkındadır.

Hz.Ömer'in bu uygulaması da nassla çatışmıyor:

Dikkat edilirse, ne Enfal, 41 ayetinde ve ne de Haşır ayetlerinde ganimet mallarının beşte birinin, geri kalan kısmı gazilere verilir, diye sarıh ve bağlayıcı bir hüküm yoktur ki, Halife, mezkûr icraatıyla o hükmü değiştirmiş olsun! Kaldı ki, Haşır, 10. ayetin ilk cümlesini makabline attığımız takdirde o icraatı destekliyen bir hüküm çıkaracaktır.

Ve netice:

Netice itibariyle diyebiliriz ki, Halife'nin, gerek müellefe-i kulub ayetinde ve gerekse ganimet ayetinde herhangi bir nassın hükmünü değiştirmemiştir. O, ancak nassların kendisine tanıdığı selahiyet ve mühayyerliği uygulamıştır.

Binaenaleyh, gerek laik kafalılar ve gerekse onların namına boy gösterip ahkâm kesen Necib'ler de Çubukçular da havalarını almışlardır.

Not:

1- Bu, gazete sütunlarında ve televizyon ekranlarında ve dünyanın gözleri önünde ve hodri meydan şeklinde bir açık oturumdur! Ve bu, aynı zamanda haklılarla batılların savaşıdır; ilmin galib, cehlin mağlub olma mücadelesidir; muvahhidlerle müşriklerin, mü'minlerle münafıkların, Allah ordusuyla put ordusunun karşı karşıya geleceklere ve neticede ehl-i imanın galib, ehl-i küfrün mağlub ve perişan olacağı bir münazaranın başlangıç müjdesidir. Ve aynı zamanda „**İnsanların çoğu bilmeseler de, Allah emrini yerine getirmede galibtir!**“ şeklindeki vaadinin bir tecellisidir. Ve biz de bu vâdi-i sübhaniyi tebliğ eden Hz. Muhammd (s.a.v.) adına söylüyor ve diyoruz ki, „**Ey dünya insanlığı ve Ey İslam âlemi! Mâlumunuz olsun ki, küfrün pili bitmiş, müslümanların çilesi dolmuştur!..**“ Bakınız Allah Resulü de ne diyor? Diyor ki:

„**Benim ümmetimden kıyamete kadar bir tâife eksik olmayacaktır ki, (onlar hakkın müdafileri olacaklar...), muarız ve muhalifler onlara zarar veremeyeceklerdir.**“

Açık oturuma davet:

Yapılmakta olan bu açık oturumun önemine binaen; tüm rektör ve tüm üniversite öğretim üyelerini, paşaları, tüm öğretmenleri, hâkim ve savcılar, hukukçuları, parti liderlerini, Diyanet ulemasını ve nihayet tüm yazar ve çizerleri bu açık oturuma, bu ilim savaşına dâvet ediyor ve tekrar diyoruz ki, işte meydan, buyurun, birbirinize de yardım edin; isterseniz, mutadınız vechiyle putunuzun maşatına gidip ondan da feyz ve cesaret alın ve neticede Cemaleddin Hoca'nın; „Laik düzen, İslâm Dini'yle bağdaşır“ diyenler; „Ya echeldir ya ekferdir“ kaziyyesini nakzedin! Ve, nakızını isbat edin de hocanın işini bitirin! Yoksa Hoca sizin işinizi bitirecektir! Ey kemalistler! Haberinizi olsun!..

2- Kendisine sorulan suallere cevap vermesi için Prof. Dr. Necip Bilge'ye 15 günlük süre tanınmıştır. Kâfi gelmediği takdirde yazılı olarak mehil isteyebilir.

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6